

ved Afseiling, og naar Skibet ligger ved Holværk, idet de skulle bruge dem til at fastgjøre Skibet. Disse Tov eller Rjættinger skulle de ikke bruge under Farten, og det kan ikke være nogen væsentlig Hindring for dem at lade dem hænge ude paa Siden af Skibet. Naar det er Tilfældet, ville Mandskabet og Passagererne paa det forulykkede Skib have et Middel til at redde sig. Hvad angaar § 5, der indeholder Straffebestemmelser, tror jeg, at de ville findes at være i Overensstemmelse med, hvad der er almindeligt ved lignende Leiligheder; men selvfølgelig er dette ogsaa et Spørgsmaal, der kan drøftes i et Udvalg, hvor man da fra de forskjellige Sider kan komme hinanden i Møde. Jeg haaber, at dette Thing vil tage velvillig imod Lovforslaget, og jeg gaar ud fra, at det ogsaa vil underkaste det nærmere Drøftelse i et Udvalg. Jeg skal derfor indstrænke mig til med disse faa Bemærkninger at anbefale Lovforslaget.

Klein: Den ærede Forslagsstiller paa kaldte, da han indtraaede sit Forslag, saavel som i Dag Thingets Interesje for Sømandens berettigede Krav. Det forekommer mig ikke, at det er nødvendigt at gjøre denne Appæl. Jeg betragter det nemlig som en given Ting, at Rigsdagen anser det for sin Pligt at være opmærksom paa, hvad der kan være i Søfartens Interesje, og navnlig hvilke Krav der i Humanitetens Interesje maa stilles for, saavidt muligt, at sikre de Søfarende, og mener derfor, at det ikke er nødvendigt at rette en særlig Appæl til Thinget i denne Anledning. Det er en Selvfølge, at jeg iøvrigt maa erklære mig ganske enig i de Betragtninger, som den ærede Forslagsstiller i Almindelighed fremførte til Støtte for den Tante, som ligger til Grund for hans Lovforslag. Jeg kan fremdeles være ganske enig med ham i, hvad han udtalte i sit Foredrag ved Lovforslagets Indbringelse, at det vil være urigtigt at holde Sømanden hen i 20 Aar for at vente paa Afhjælpsning af hans berettigede Fordringer. Naar det erkjendes, at Sømandstanden har Krav paa, at der træffes visse Lovgivningsforanstaltninger, ja vilde det tilvisse ikke være i sin Orden eller paa nogen Maade forsvarligt, om man udstød disse Foranstaltninger i en ubestemt Fremtid, 20 Aar eller maaste længere. Saa enig jeg nu er i denne Udtalelse af den ærede Forslagsstiller, ligesaa stor Opfordring finder jeg imidlertid til at knytte nogle Bemærkninger til de Betragtninger, gennem hvilke han kom til denne sin Slutning. Han

udtalte jo nemlig, at der kunde jo maaste fra en eller anden Side gjøres den Indvending imod hans Lovforslag, at det ikke var betimeligt, idet maaste En og Anden vilde sige, at han synes en Gang at have læst i en Avis, at der skulde være nedsat en Kommission til at fremme forskjellige Lovgivningsspørgsmaal, men at Forslagsstilleren da vilde haabe, at vedkommende Spørger ved denne Leilighed maatte faae at vide, at denne af Regjeringen nedsatte Kommission har siddet i saa mange Aar, at man ikke har ynderlig Grund til at vente, at den skulde gjøre Noget i den nærmeste Fremtid. Hvorvidt En og Anden maatte af en eller anden Avis have faaet en saadan Kundskab, veed jeg ikke. Jeg troede, at det var temmelig almindelig bekendt og særlig for den ærede Forslagsstiller, hvorledes den virkelige Sammenhæng er i saa Henseende. Jeg mente i alt Fald, at det var bekendt, at da Regjeringen for omtrent 6 Aar siden havde fremlagt to Lovforslag, et om Tilsyn med usjødhygige Skibe og et andet om Optagelse af Søforhør til Undersøgelse af Søulykker, bleve begge disse Lovforslag behandlet i et Udvalg. I dette Udvalg, hvoraf den ærede Forslagsstiller saa vel som jeg vare Medlemmer, var der adskillig Tale om saadanne Sølovskommissions-Arbejder, og jeg skulde tage meget feil, om jeg ikke ved den Leilighed har særlig gjort det ærede Medlem bekendt med, hvorledes Sølovskommissionen havde specielt havt sin Opmærksomhed henvendt paa denne her foreliggende Sag, som han har fremdraget første Gang i Aaret 1881 og nu anden Gang i Slutningen af 1886. Jeg skulde næstendels tro, at jeg endogjaa har gjort det ærede Medlem bekendt med, hvorledes man foreløbig havde tænkt sig de Bestemmelser affattede, som vedrøre dette Forhold. Saa Meget er imidlertid sikkert, at Affattelsen af hans Forslag meget stærkt minder om de Bestemmelser i dette Sølovsudkast, som jeg har tilladt mig at henvise til. Naar nu den ærede Forslagsstiller omtalte denne Sølovskommissions Forhandlinger som et Arbejde, man egentlig ikke kunde vente noget videre Resultat af, skal jeg tillade mig at sige den ærede Forslagsstiller og mulig Andre, der maatte have en saadan Meddelelse behov, at den omtalte Kommission affluttede sit Arbejde i Aaret 1882, idet det indgav til Regjeringen et fuldstændigt udarbejdet Lovudkast ledsaget af udførlige Motiver. Naar der ikke i Overensstemmelse dermed er fremlagt for Rigsdagen noget Lovforslag, er Grunden dertil den, som jeg iøvrigt ogsaa troede var velbekendt, at der fra Regjeringens Side i vore Stabo-